

ved ikke, om Statsministeren havde drøftet Skrivelsens Indhold med Finansudvalget, men i alle Tilfælde var Principperne drøftet.

Hvis man vil sammenligne Statsministeriets Svarskrivelse og det Udkast, som blev givet af Generaldirektørerne til Gennemførelse af 8 Timers Arbejdsdagen, ses det, at der er en meget væsentlig Forskel paa dem. Det vil saaledes navnlig ses, at medens Statsministeriet ved Udtrykket „gennemsnitlig ikke over 8 Timer“ accepterer 8 Timers Arbejdsdagen som Regel og kun tager et i og for sig meget vagt og ubestemt Forbehold ved Ordene „fornødne Afvigelser paa Grund af Arbejdets Beskaffenhed og særlige Forhold“, saa havde Generaldirektørerne ved at opstille Kravet om Intensiteten i Arbejdsydelsen, ogsaa i Sammenligning med Arbejdet i private Virksomheder, som Betingelse for at nedsætte Arbejdstiden til 8 Timer faktisk reduceret Betydningen heraf meget stærkt, idet det derved var understreget, at Arbejdet under hele Tjenestetiden skulde være effektivt og ikke som i mange Tjenestestillinger periodisk. Jeg har fundet Anledning til at drage disse Forhold frem og gøre udførligt Rede for dem, fordi jeg synes, at Ansvar for Gennemførelsen af 8 Timers Arbejdsdagen skal ligge, hvor det med Rette ligger, og det skal erkendes, at hvis man havde fulgt Generaldirektørernes Udkast, var vi, med Hensyn til disse Forhold, kommet til at staa bedre, end vi er kommet til at staa nu som Følge af Statsministeriets Skrivelse.

I den samme Skrivelse anmodede Statsministeren Cheferne for Told- og Trafiketatene om hver for sit Vedkommende at træde i Forhandling med Tjenestemændenes Organisationer om Enkeltheder i Ordningen vedrørende Gennemførelsen af 8 Timers Arbejdsdagen. Disse Forhandlinger blev overordentlig vanskelige for Administrationen; de blev det ved Personalets stærke Fastholden af Ordlyden i Statsministeriets Skrivelse. Man naaede dog til et Resultat, som paa et Fællesmøde i Ministeriet for offentlige Arbejder blev tiltraadt af Etaterne og derefter af Ministeren, og saa fastsattes Tjenestetiden.

Den fastsattes, som jeg indledede med at sige, ved en Ordre af 28. Juni 1919, og der gennemføres 8 Timers Arbejdsdagen da paa følgende Maade:

a. 208 Timer maanedlig, svarende til 8 Timer daglig, ved al Togtjeneste samt ved saadan Stations- og Skibstjeneste samt Bro-tjeneste, som kræver Tjenestemandens Arbejde og Agtpaaagivenhed i den langt overvejende Del af Tjenestetiden; endvidere ved

Ledbevogtning og Signalpasning i Nærheden af København samt paa større Stationer, hvor Toggang i Forbindelse med Stationsrangering medfører, at Tjenesten maa udføres uden Hvilepauser af Betydning, samt ved Depottjeneste (herunder Vognpasser-tjeneste).

b. 234 Timer maanedlig, svarende til 9 Timer daglig ved saadan Stations-, Trafiksektions- og Skibstjeneste samt Brotjeneste, der ikke falder ind under a. eller c.

c. 260 Timer maanedlig, svarende til 10 Timer daglig, ved Ledbevogtning og Signalpasning, som ikke falder ind under a., samt ved al Vagttjeneste, hvorved forstaaes saadan Tjeneste, i hvilken Tjenestemanden med længere Mellemløb kun har egentlig Arbejde i højst $\frac{1}{4}$ af Tjenestetiden.

For Bane- og Telegrafmænd samt det fast ansatte daglønede Personale, nemlig Banearbejdere, Telegrafarbejdere, Haandværkere og almindelige Kolonnearbejdere, fastsættes følgende Tjenestetider: I Maanederne April—September gennemsnitlig $8\frac{1}{2}$ Time pr. Arbejdsdag. I Maanederne Oktober—Marts gennemsnitlig 8 Timer pr. Arbejdsdag.

Ved senere Forhandlinger er 8 Timers Arbejdsdagen gennemført for Værksted- og Remisearbejdere. Hvad Lokomotivpersonalet angaar, har Spørgsmaalet om Tjenestetiden været undergivet Behandling i et særligt Udvalg under Forsæde af Direktøren for Statsbanernes Regnskabsafdeling, Hr. Ulrich Andersen, og dette Udvalg har for ikke længe siden afgivet en Betænkning, der som Hovedregel foreslaar Tjenestetiden ansat til 208 Timer maanedlig, svarende til 8 Timer daglig, dog at det Personale, der beskæftiges med særlig anstrengende Arbejde ved Enkeltmands Betjening af Rangeringsmaskiner, kun skal beskæftiges 185 Timer maanedlig. De tilsvarende Tider efter den for Tiden gældende Ordning, der stammer fra 1917, er henholdsvis 235 og 205 Timer maanedlig. Om disse Bestemmelser føres der for Tiden Forhandlinger mellem Administrationen og Personalet.

Nu vil jeg mene, at det havde været heldigt for Statsbanernes og de forskellige Etaters hele Økonomi, og for Arbejdsforholdene i det hele taget, om man var gaaet til at gennemføre 8 Timers Arbejdsdagen paa det Grundlag, som blev givet af Kommissionen, der afgav Betænkning den 25. Januar 1918, og som fastsatte en Maksimalarbejdsdag fra 8 til 12 Timer efter Arbejdets Intensitet. Men selv med den nuværende Ordning, hvor man altsaa har en Arbejdstid fra 8 til 10 Timer efter Arbej-